

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2010. november hónap : (Ef.1,17-18) :

**„...a dicsőség Atyja adja meg nektek,.... hogymegértsétek,
milyen reményre hívott meg benneteket, milyen gazdag
az a felséges örökség, amely övé a szentek között....”**

Tematizálás. – Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Végig gondoltuk a sort, mely szerint változásra van szükségünk, pályamódosításra az életvitelben s az életformában. A gyermek belső világa imponál Istennek - tanítja Urunk Jézus, tehát az ebből leszűrhető mutatókat kell szerencsésen átültetni a napi gyakorlatba. Szelídség, alázat, bizalom, ráhagyatkozás a Gondviselésre, ezek a főbb mutatók. A szívnek, az én és a te bensődnek kell megváltoznia, s ez a változás egy élethossziglani folyamat. Ez a látásmódnak is állandó bővülésével és kiszélesedésével jár együtt. De önmagát semmi és senki nem mozdíthatja meg. A billiárdgolyóhoz is kell egy bot, s egy lökés, s egy személy, aki azt meglöki. Ezért mondja az ige : „a dicsőség Atyja adja meg nektek”, mert az úgy adatik onnan fönről, hogy beléd száll egy szelíd, türelmes, bizakodó, örvendező, gyermeked stb. lélek. Ha megadja, akkor nyert, akkor rendelkez velé, mert a Magasságbeli lök egyet rajtad ...és változol. A te részedről csak annyi marad (de ez is bőséges feladat), hogy nem akadályozod meg az Urat ajándékozó szeretetében, elébe mégy a kegyelemnek és társulsz, Isten, szívet (szívedet) formáló munkálkodásához. Ez a sírig tartó folyamat azt eredményezheti, hogy kiábrázolódik rajtad Krisztus arca. Viszont ez maga az élet belül-nézetből, tele feszültséggel, szenvedéssel, fáradtsággal. Akár magadban, akár egy másikban kell ezt végig vergődni. S.Pál apostol, mint atya, mint anya vajúdott, vergődött a rábízottak belső világának krisztusi kiforrálásán: „Fiaim, újra a szülés fájdalmait szenvedem értetek, amíg Krisztus ki nem alakul bennetek.” (Gal.4,19) Mi is megtehetnénk ezt a ránk-bízottakért vívott belső csatákban. – De túl a gyermekkoron, majd a felnőttkoron, most meghívnálak titeket egy olyan műhely-munkára, mely a jövőkép kiforrálásán dolgozik. Itt is kérni kell Istent, hogy: „adja meg”. - „A dicsőség Atyja adja meg nektek”, hogy lássátok: Mekkora az a dicsőség, amely vár ránk! Mekkora jutalom vár Isten embereire, s milyen sóvárgó reménység töltheti el a szentek szívét, s milyen sürgető várakozás remeghet bennük, hacsak rágondolnak is arra az ájulásig gyönyörű reménységre, mely előttük áll a közvetlen közelben.

Téma. - A fenséges krisztusi örökség kötelező látomása a 'tanítvány számára. Ennek bővítettebb változata: Egy múlhatatlan dicsfényről szóló isteni ígéret birtokában és annak vonzásában megdelejesedett létállapot, egyfajta természetfeletti „részegség”. –Egy kissé igaza van (nincs igaza!) a részeg embernek, hogy ezt az életet józanul nem lehet kibírni. Csakhogy cél és jövőkép nélkül sem! És itt már eltérünk a földi részegektől, mert őket nem érdekli a hogyan-tovább, minket pedig szinte csak ez érdekli! Üdvözítőnknek és Urunknak, Jézus Krisztusnak örökségéről beszélünk. Ő a Dicsőség Ura, Övé a Dicsőség Városa, a mennyei Jeruzsálem, az égből leszállni akaró Isten Ország, melynek alapjait titokban már most rakják le itt a földön a benne hívők szívében. Hisz épp ez a titkos „letét” sóvárog és kiáltozik hangtalanul is az eljövendő és romolhatatlan Javak után. Ennek realitását - Isten realitása adja meg. Amíg számomra Isten nem realitás (kőkemény Valóság!), addig az Ő ígérete is csak süsü-mennyország, egyszerű, közönséges, népbütítő dajkamese. De mihelyt Istent valóságként tudom belső világomba elhelyezni, abban a pillanatban koppan az ige szívem padlózatán és valósággá válik bennem minden ígérete. Egyszerre andalító fény, illat, zene és százezernyi mosolygó arc szépsége övez körül, úgyannyira, hogy minden körülöttem itten, olyan hitvány ócskaságnak kezd tűnni. Egy elementáris vágy tör elő belőlem valahonnan nem-sejtett mélységekből, s képessé válok arra, hogy az adott, legnagyobb gyötrelmek fölé is tudjak emelkedni. Talán eszünkbe juthat István vértanú (Ap.Csel.6,15): „A főtanács tagjai mind őt figyelték, és olyannak találták arcát, mintha angyalé volna.” - Majd később: „Ő azonban a Szentlélekkel eltelve fölnevezett az égre, és látta az Isten dicsőségét és Jézust az Isten jobbán. Felkiáltott: „Látom, hogy nyitva az ég, és az Emberfia ott áll az Isten jobbán.” (Ap.Csel.7,56) Látta életének célját, értelmét, jutalmát, ígéretes, boldog, minden elképzelést felülmúló beteljesedését. Látta a boldogító jövőt, mely hívja őt és ő visszaintett neki, mintegy mondván: Készen vagyok, mehetünk! Ez a Krisztus öröksége, de egyúttal a szentek öröksége is, vagyis erre kaptunk meghívást az egy keresztségben – valamennyien. Ott vigasztalódunk meg Isten ölében, ott tölt be a Vigasztaló Lélek a javak teljességével, veszi le rólunk a fátyolt, a hályogot, a homályt és a félelmet. Mert „a Bárány, aki

a trón közepén áll, legelteti, és élő vizek forrásához tereli őket, az Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet.” (Jel. 7,17) Ott igazolódik, hogy miért boldogok a lélekben szegények, a sírók, a tisztaszívűek, a békességesek, s az üldözöttek stb. Ott igazolódik az igaz ember élete, tisztessége, helytállása, s minden értéke, erénye. Ott magasztalják fel azt, aki itt beérte az alázatban megélt étellel. Aki csak egy pohár vizet is adott annak, aki az Úr tanítványa. Aki olyanná lett, mint egy gyermek. Aki a rejtekben elmondott imát megfizeti. Aki hűséges mindhalálig, ott elnyeri az élet koronáját. Aki irgalmas volt, s most neki is irgalmaznak. Akiról minden rosszat elmondtak itt a földi életben, csak azért, mert az Úr tanítványa. Aki a hitvány és romlott nemzedékben is törekedett az ártatlan életre, most ragyog, mint a csillagok a világmindenségben. Aki elveszítette életét az evangéliumért és Jézusért, s most íme: Megtalálta azt. De milyen bőségben, milyen teljességben, milyen gazdagságban, milyen elnyúlhatatlan véglegességben! Aki hisz bennem, annak örök élete van: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véreimet, annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon.” (Jn.6,54). Pont erről van szó. –Hiszek Jézus Krisztusban! Hiszem a test feltámasztását és az örök életet. Ámen.

Akción program. - Valahányszor nyavalygok, morgok, dűnnyögök, elégedetlenkedek, háborgok, sőt lázadok, mindannyiszor végzetesen elfeledkezem Örök Javamról, a „fenséges örökség”-ről. A hitetlen ember módján élem meg a próbatételek apróbb, vagy nagyobb nehézségeit. Nem lebeg a szemem előtt - ez esetben - az az észbontó jutalom, mely a rövid szenvedés és próbatétel nyomán az istenfélőknek félre van téve – és biztos helyen vár bennünket. A jutalom is, a Jutalmazó is: Mindkettő vár. „Ne felejtse, hogy Jézus Krisztus, Dávid sarja feltámasztott a halálból” (II.Tim.2,8); s az Ő jutalmát meg akarja veled osztani, mert szeret téged - már csak azért is, mert látatlanul is hittél Benne, s elindultál az Ő követésében. Te kaptál az életedhez egy hatékony motívumot, egy használható, s emberi méltóságunknak nagyon is megfelelő jövőképet. Ne dobd el ezt a „látomást”; mint vezérszavakat tartsd szemed előtt. Ne engedd, hogy ezt a drága kincsedet ellopja egy hitetlen, züllött, rombolószellemű (debaháló) beszéd, legyintés, fintor, grimasz, csúfolódó megjegyzés, vagy jelzés. Inkább te ajándékozzál meg másokat vele, mert ez, minden embert magas-fényezésű krisztusi minőséggel ékesít fel. Minőségvesztés nélkül nem lehet eldobni ezt a jövőképet. Emberi értékeink kvintesszenciája éppen ide gravitál - magyarul: Innen ered az, hogy az ember értékhorozó jelenség a kozmoszban.

Tanúságtétel. Amit most elmondok, az nem egyetlen eset, inkább típus-esetnek volna mondható, de már nagyon sokszor előfordult velem. – Mint papnak sokszor kell előadást tartanom. Nyilván ezekre elő kell készülni, elő is szoktam készülni. A készüllet idején mindig van egy elképzelésem, a hallgatóság arckifejezéseiből összeadó hangulat. Igen sok esetben átéltem már azt, hogy előre látva a kivetített arcokat, nyomasztó elhangolódás terhelődött rám. Ahogy végiggondoltam mondókámat, s ahogy azt leírtam, eközben mázsás, nyomasztó érzések fojtogattak, s úgy éreztem, hogy vergődés lesz belőle, kétoldali vergődés:Az előadó és a hallgatóság részéről egyaránt. De mit ad Isten? Az arcok felemelően segítenek, a hangulat emelkedő és az előadott anyag nyomán megrendül a hely, ahol egybegyűltünk. - Isten tehát felülmúlja minden elképzelésünket! Ő a meglepetések Istene!

Igei ima. – Istenem, Atyám és Uram ! Az én jövőképem és előrevetített elképzeléseim oly szegényesek és vonzás-nélküliek. Ugyanakkor Te mindig teszel rá egy-egy meglepetést, mint jó Atya. Add meg nekem, hogy merjek jobban számítani a Te meglepetéseket rejtegető atyai szeretetedre. Ámen.